

Nu este cu totul nemaiîntâlnit pentru o stenografa angajată temporar să fie prezentă la descoperirea unui cadavru în prima zi a noii sale slujbe, dar se întâmplă suficient de rar, încât în mod obișnuit nu este considerat a fi unul dintre riscurile meseriei. Ceea ce e sigur este că Mandy Price, în vîrstă de nouăsprezece ani și două luni, vedeta recunoscută a Agenției de Secretare Perfecta a doamnei Crealey, se dusesse în dimineața zilei de marți, 14 septembrie, pentru un interviu la editura Peverell Press, nefiind cu nimic mai îngrijorată decît era de obicei la începutul unei noi slujbe, o îngrijorare care nu era niciodată acută, avîndu-și rădăcinile nu atît în teama că nu ar fi în stare să satisfacă așteptările viitorului șef, cît mai degrabă în aceea că noul șef nu le va satisface pe ale ei. Auzise prima dată de acest post vinerea trecută, cînd trecuse pe la agenție la ora șase să își ridice salariul, după două săptămîni plictisitoare în care lucrase pentru un director care își considera secretara un fel de simbol al statutului său, fără să aibă însă nici cea mai vagă idee cum să se folosească de abilitățile ei profesionale, astfel că acum Mandy era pregătită pentru o nouă slujbă, preferabil mai interesantă, deși probabil nu chiar atît de interesantă pe cît urma să se dovedească aceasta.

Doamna Crealey, pentru care lucrase Mandy în ultimii trei ani, își conducea agenția din niște camere situate deasupra unei tutungerii unde se vindeau și ziare, pe Whitechapel Road, un loc care – după cum îi plăcea ei să le spună atît angajatelor, cît și clienților – era situat convenabil atît față de zona financiară centrală a Londrei, cît și față de zona modernă de clădiri de birouri din Docklands. Nici una, nici cealaltă din aceste zone nu adusesese pînă acum prea multe afaceri pentru mica agenție, dar, în timp ce alte agenții se scufundau fără speranță în valurile

recesiunii, bărcuța mică și nesofisticată a doamnei Crealey, deși foarte șubredă, era încă în stare de plutire. Doamna Crealey își conducea agenția de una singură, cu excepția ajutorului oferit de una dintre fete, în zilele când nu era disponibil nici un alt post la vreo firmă. Camera din față era biroul ei, în care își ademenea clienții, lua interviuri fetelor noi și își planifica munca pentru săptămâna următoare. Camera din interior era sanctuarul ei personal, mobilat cu un divan pe care își petrecea uneori noaptea – în ciuda termenilor foarte clari ai contractului de închiriere – un dulap de băuturi și un frigider, un dulap fals care, în momentul când se deschidea, dezvăluia o bucătărie micuță, un televizor mare și două fotolii așezate în fața unui șemineu cu gaz, în care se rotea o lumină roșie și sinistă, în spatele unor bușteni artificiali. Își numea întotdeauna această încăpere personală „camera confortabilă” și Mandy era una dintre puținele fete acceptate în acest loc privilegiat.

Este foarte probabil ca tocmai această cameră confortabilă să fi fost motivul pentru care Mandy rămăsese fidelă agenției, deși nu ar fi recunoscut niciodată deschis că avea o asemenea nevoie emoțională, care i s-ar fi părut cu siguranță nu doar stînjenitoare, ci și copilărească. Mama ei plecase de acasă pe când ea avea șase ani, iar ea însăși de abia așteptase să împlinească șaisprezece ani pentru a-l părăsi pe tatăl ei, pentru care meseria de părinte se reducea la oferirea a două mese pe zi – pe care ea însăși trebuia să le gătească – și a unor haine. De un an de zile stătea într-o cameră închiriată într-o casă din Stratford East, unde locuia într-o camaraderie caustică împreună cu trei tinere prietene, cauza principală a certurilor dintre ele fiind insistențele lui Mandy de a-și lăsa motocicletă Yamaha pe coridor. Dar camera confortabilă de pe Whitechapel Road, cu mirosurile ei amestecate de vin și de mîncare chinezească la pachet, șuieratul focului de gaz, cele două fotolii adînci și uzate în care se putea ghemui cu totul să doarmă, acestea reprezentau tot ceea ce știa Mandy despre confortul și siguranța unui cămin familial.

Doamna Crealey, cu o sticlă de sherry într-o mînă și carnetul de însemnări în cealaltă, rozînd capătul porttigaretului pînă reușea să îl manevreze la colțul gurii, unde rămînea de obicei sfîdînd legile gravitației, își miși ochii, prin ochelarii imenși cu rame de os, încercînd să își descifreze propriul scris, care semăna mai degrabă cu niște mîzgălituri fără sens.

– Este un client nou, Mandy, Peverell Press. I-am verificat în catalogul editurilor. E una dintre cele mai vechi – dacă nu chiar cea mai veche – editură din țară, fondată în 1792. Are sediul pe Tamisa. Peverell Press, Innocent House, Innocent Walk, Wapping. Precis ai văzut Innocent House dacă ai mers vreodată cu barca în Greenwich. Arată ca un afurisit de palat venețian, absolut imens. Se pare că au o șalupă cu care își transportă personalul de la debarcaderul din Charing Cross, dar asta nu te ajută pe ține cu nimic, cum stai în Stratford. Totuși, este de aceeași parte de Tamisa ca tine, așa că o să-ți fie mai ușor să ajungi acolo. Cred că cel mai bine ar fi să iei un taxi. Ai grijă să-i poți plătească ei înainte să pleci.

– Asta nu-i o problemă, mă duc cu motocicleta.

– Cum vrei. Au nevoie de tine marți, la ora zece.

Doamna Crealey era pe punctul de a-i sugera, dat fiind prestigiul noului client, să adopte o îmbrăcăminte oarecum mai formală, dar se abținu. Mandy se arăta uneori ascultătoare când era vorba de munca sau de comportamentul ei, dar niciodată în legătură cu creațiile excentrice și ocazional cu totul bizare prin care își exprima personalitatea, esențialmente încrezătoare în sine și entuziastă.

– De ce marți? întrebă ea. Nu lucrează luna?

– Nu mă întreba pe mine. Tot ce știi e că fata care a sunat a zis marți. Poate că domnișoara Etienne nu te poate întîlni decît atunci. E unul dintre directori și vrea să-ți ia un interviu personal. Domnișoara Claudia Etienne. Ți-am scris toate astea pe o hîrtie.

– Dar ce contează? întrebă Mandy. De ce trebuie să-mi ia interviul șefa?

– Una dintre șefe. Presupun că sînt teribil de atenți pe cine aleg. Au cerut să le trimit pe cea mai bună, așa că le-o trimit pe cea mai bună. Desigur că e posibil să caute pe cineva permanent și vor să o angajeze de probă la început. Să nu-i lași să te convingă să stai la ei, Mandy.

– Am făcut eu asta vreodată?

După ce acceptă un pahar de lichior dulce, Mandy se cuibări într-unul din fotolii și studie cu atenție hîrtia. Era cu siguranță foarte straniu să fie interviuată de un viitor patron înainte de a începe o nouă slujbă, chiar și cînd – cum era cazul acum – clientul era nou pentru agenție. Procedura obișnuită era înțeleasă foarte bine de ambele părți. Un patron disperat o suna pe doamna Crealey și îi cerea o stenodactilografă temporară, implorînd-o ca măcar de data aceasta să îi trimită o fată care cel puțin fusese la școală și a cărei viteză de scris să fie cel puțin vag asemănătoare cu cea pe care o anunțase la angajare. Doamna Crealey, promițînd miracole de punctualitate, eficiență și conștiinciozitate, trimitea pe oricare dintre fete era disponibilă la momentul acela și putea fi convinsă să încerce slujba respectivă, sperînd ca măcar de data aceea așteptările clientului și ale fetei să coincidă într-o oarecare măsură. Reclamațiile care urmau erau întîmpinate de răspunsurile invariabil plîngătoare ale doamnei Crealey:

– Dar nu înțeleg. Am primit întotdeauna numai laude pentru ea de la toate celelalte firme. Toți mi-o cer pe Sharon.

Clientul, făcut să creadă că îi aparținea o oarecare parte din vina pentru dezastru, încheia convorbirea cu un suspin, îndemnînd, încurajînd și îndurînd, pînă cînd agonia reciprocă se termina și angajata permanentă se întorcea la firmă din concediu, fiind întîmpinată cu un bun venit extrem de măgulitor. Doamna Crealey își încasa comisionul, mult mai modest decît cel pretins de celelalte agenții, ceea ce era probabil unul dintre motivele principale pentru care agenția mai era încă în stare de funcționare, și tranzacția se încheia astfel pînă la noua epidemie de gripă sau pînă cînd vacanța de vară provoca un nou triumf al speranței împotriva experienței.

– Poți să-ți iei liberă ziua de luni, Mandy, zise doamna Crealey. Desigur că vei fi plătită cu normă întregă și pentru ea. Și scrie-ți la mașină calificările și experiența profesională. Pune sus „Curriculum Vitae“, asta arată întotdeauna impresionant.

Curriculum-ul vitae al lui Mandy și Mandy însăși – în ciuda înfașării ei excentrice – reușeau întotdeauna să impresioneze. Persoana căreia i se datora acest lucru era profesoara ei de engleză, doamna Chilcroft. Doamna Chilcroft, stînd în fața clasei sale de eleve lenese și recalcitrante de unsprezece ani, le spusese:

– Veți învăța să scrieți în limba maternă cu simplitate, corect și cu o oarecare eleganță, și de asemenea să o vorbiți, astfel încît să nu fiți dezavantajate în momentul în care deschideți gura. Dacă vreuna dintre voi are ambiții mai mari decît să vă căsătoriți la șaisprezece ani și să creșteți o droaie de copii într-un apartament de stat, veți avea nevoie să știți să vă exprimați bine. Dacă nu aveți altă ambiție decît să trăiți fie pe seama unui bărbat, fie pe a statului, veți avea nevoie cu atît mai mult de asta, chiar și numai pentru a reuși să obțineți cît mai mult de pe urma autorităților locale ale Departamentului de Servicii Sociale și de la Departamentul de Asigurări Sociale. Dar oricum, ceea ce este sigur este că o să învățați.

Mandy nu fusese niciodată în stare să își dea seama dacă o ura sau o admira pe doamna Chilcroft, dar datorită stilului ei de predare genial, deși neconvențional, învățase limba engleză, să o vorbească, să o scrie, să o ortografieze și să o folosească plină de încredere și cu oarecare grație. În majoritatea situațiilor, acesta era un lucru pe care prefera să pretindă că nu îl realizase. Deși nu rostise niciodată cu voce tare aceste gînduri eretice, se gîndea că nu are nici un sens să se simtă ca acasă în lumea doamnei Chilcroft, dacă urma să nu mai fie acceptată nici într-una ei. Faptul că știa carte era un lucru pe care îl folosea la nevoie, ca pe un bun comercial, și ocazional ca pe un avantaj social, la care adăuga viteza mare de stenografiere și dactilografiere și o oarecare ușurință în folosirea cîtorva tipuri de programe de scris pe calculator. Mandy știa bine că ar fi putut să își găsească foarte

ușor o slujbă bună altundeva, dar îi rămânea fidelă doamnei Crealey. În afară de camera confortabilă, mai erau și alte avantaje evidente în a fi considerată indispensabilă. Putea fi sigură întotdeauna că ea era cea care își alegea slujbele. Șefii bărbați de la diversele firme unde lucra încercau uneori să o convingă să se angajeze la ei în mod permanent, unii dintre ei oferindu-i avantaje care nu prea aveau de-a face cu creșteri salariale anuale, cu bonuri de masă sau contribuții de pensii generoase. Mandy rămăsese la Agenția Perfecta, fidelitatea ei avându-și rădăcinile în mai mult decât simple considerente materiale. Uneori nutrea pentru șefa ei o compasiune aproape superioară. Problemele doamnei Crealey apăreau în principal din convingerea ei că toți bărbații sînt perfizi, combinată cu incapacitatea de a se descurca fără ei. În afară de această contradicție tulburătoare, viața ei era dominată de lupta de a le ține alături pe cele cîteva fete din personalul ei care erau într-adevăr competente și de războiul de uzură cu fostul soț, cu inspectorul de impozite, cu șeful băncii și cu proprietarul clădirii în care își avea birourile. În toate aceste traume, Mandy îi era aliată, confidentă și susținătoare. În ceea ce privea viața amoroasă a doamnei Crealey, această atitudine a lui Mandy provenea mai degrabă dintr-o bunăvoință lejeră și în nici un caz dintr-o adevărată înțelegere, deoarece mintea ei de nouăsprezece ani găsea posibilitatea ca șefa să își dorească să facă dragoste cu bărbații în vîrstă – unii dintre ei aveau cu siguranță cel puțin cincizeci de ani – și cu totul neimpresionați, care bîntuiau uneori pe la birou, a fi prea bizară pentru a merita o reflecție profundă.

După o săptămîna de ploaie aproape continuă, ziua de marți promitea să fie frumoasă, cu raze anemice de soare pătrunzînd ici și colo printre norii mohorîți. Drumul de la Stratford East nu era lung, dar Mandy își oferise timp mai mult decât suficient să ajungă, astfel că nu era decât zece fără un sfert cînd ieși de pe autostradă, intră pe Garnet Street, apoi pe Wapping Wall și apoi drept pe Innocent Walk. Reducînd viteza motocicletei la minim, coborî hurducînd pe străduța acoperită cu pietre mari de pavaj,

flancată în partea de nord de un zid înalt de trei metri de cărămidă cenușie și la sud de cele trei clădiri care compuneau Peverell Press.

La prima vedere, Innocent House o dezamăgi. Era o clădire impunătoare, dar fără să fie remarcabilă, în stil georgian, de proporții despre care știa, mai degrabă decât simțea, că sînt elegante, și nu arăta aproape deloc diferită de numeroase altele pe care le văzuse în piețele londoneze. Ușa de la intrare era închisă și nu reuși să zărească nici o urmă de activitate în spatele ferestrelor formate din cîte opt panouri de sticlă de la cele patru etaje, cele de la etajul unu și doi avînd fiecare și cîte un balcon elegant din fier forjat. De fiecare parte se găsea cîte o casă mai mică și mai puțin ostentativă, amîndouă la o oarecare distanță, ca niște rude sărace respectuoase. Mandy se găsea acum în fața primeia din ele, numărul 10, deși nu vedea nici urmă de celelalte numere, de la 1 la 9, și observă că era separată de clădirea principală prin Pasajul Innocent, care era închis la stradă cu o poartă de fier forjat și era folosit în mod evident ca spațiu de parcare pentru mașinile personalului. Dar acum poarta era deschisă și Mandy văzu trei bărbați coborînd cu un scripete cutii mari de carton de la un etaj superior și încărcîndu-le într-o camionetă. Unul dintre cei trei, un bărbat scund și oacheș la față, își ridică pălăria jerpelită în fața lui Mandy și îi făcu o plecăciune adîncă și ironică. Ceilalți doi își înălțară capetele de la cutiile pe care le încărcau, pentru a-i arunca ocheade pline de o evidentă curiozitate. Mandy își ridică vizorul căștii și le aruncă tuturor o privire lungă și disprețuitoare.

Cealaltă casă de mai mici dimensiuni era separată de Innocent House prin Innocent Lane. După instrucțiunile doamnei Crealey, aici trebuia să găsească intrarea. Opri motorul motocicletei, se dădu jos și o conduse de ghidon peste pietrele mari ale pavajului, căutînd un loc cît mai ferit unde să o parcheze. În acel moment zări fluviul pentru prima dată, o dungă îngustă și lucitoare de apă sclipind sub cerul care se însenina încet. Își parcă motocicleta Yamaha, dîndu-și jos casca de

protecție, scotoci în coșul lateral pînă își găsi pălăria, și-o puse pe cap, și apoi, cu casca sub un braț și geanta încâpătoare în cealaltă mînă, se îndreptă spre apă, de parcă ar fi fost trasă într-acolo în mod fizic de un fir puternic – era zgomotul valurilor și mirosul vag și evocator al mării.

Ajunse astfel într-o curte mare de marmură lucioasă, avînd la margine un grilaj scund de fier forjat, lucrat în forme delicate, la fiecare colț cu un glob de sticlă sprijinit pe delfini împletiiți din bronz. La mijlocul grilajului se afla o deschizătură de la care porneau treptele unei scări care ducea pînă jos, înspre fluviu. Se auzea foarte clar plesnitura ritmică a apei care se lovea de piatră. Se apropie încet de fluviu ca în transă, minunîndu-se de frumusețea lui, de parcă nu îl mai văzuse niciodată. Strălucea înaintea ochilor ei, o întindere uriașă de apă scînteind în razele soarelui, și, chiar în timp ce îl privea, briza din ce în ce mai puternică îi sparse suprafața într-un milion de valuri mărunte, făcîndu-l să arate ca o mare continentală. Briza se opri imediat după aceea și, ca prin miracol, toată suprafața apei se transformă într-o oglindă netedă și strălucitoare. Abia acum, întorcîndu-se pe loc, Mandy văzu pentru prima dată fațada impunătoare și spectaculoasă a clădirii Innocent House – patru etaje de marmură colorată și de piatră aurie care, pe măsură ce lumina se schimba, părea să își schimbe și ea cu subtilitate culoarea, devenind mai deschisă și apoi transformîndu-se într-un auriu foarte intens. Imensa intrare principală avea o formă curbă, în arcadă, flancată de ferestre înguste în ogivă, și deasupra erau două etaje cu balcoane mari din piatră cioplită, cu parapete de colonade zvelte de marmură, înălțîndu-se în arce în formă de trifoi. Ferestrele cu arcade înalte și coloanele de marmură se înălțau pînă la ultimul etaj, aflat sub un acoperiș scund. Mandy nu știa numele nici unui detaliu arhitectural, dar mai văzuse asemenea case, într-o excursie școlară vijelioasă și prost organizată la Veneția cînd avea treisprezece ani. Orașul nu îi făcuse o impresie prea grozavă, în afară de mirosul îngrozitor al canalului; excursia avusese loc în miezul verii, cînd era căldura mai mare, făcîndu-i

pe copii să se țină de nas și să țipe cu dezgust prefăcut; galeriile erau supraaglomerate de tablouri, și palatele, despre care i se spusese că erau remarcabile, arătau de parcă erau pe punctul de a se prăbuși în ruine în canale. Văzuse Veneția cînd fusese prea mică și complet nepregătită pentru ea. Acum, pentru prima dată în viața ei, privind minunăția de clădire Innocent House, simți o reacție întîrziată față de acea experiență îndepărtată, un amestec de bucurie și de venerație care o surprinse și o sperie puțin.

Transa în care se găsea fu întreruptă brutal de o voce de bărbat:

– Cauți pe cineva?

Întorcîndu-se, Mandy văzu un bărbat uitîndu-se la ea prin gard, de parcă ar fi răsărit în mod miracuos din apele fluviului. Mergînd spre el, văzu că stătea la prora unei șalupe ancorate la stînga treptelor. Avea pe cap un chipiu de iahting lăsat mult pe spate, peste o clăie de bucle întunecate, iar ochii îi erau înguști ca două linii sclipitoare, pe chipul brăzdat și bronzat.

– Am venit pentru o slujbă, îi răspunse ea. Mă uitam la fluviu.

– Oh, fluviul e totdeauna aici. Pe acolo se intră. Îi arată cu un deget intrarea de pe Innocent Lane.

– Da, știu.

Pentru a-și demonstra independența, Mandy își privi ceasul, apoi se întoarse cu spatele la Tamisa și rămase încă două minute întregi contemplînd frumusețea clădirii Innocent House. După aceea, cu o ultimă privire la fluviu, se îndreptă spre Innocent Lane.

Pe ușa de la intrare era un anunț: PEVERELL PRESS – VĂ RUGĂM SĂ INTRAȚI. Împinse ușa grea și pătrunse într-un vestibul de sticlă și apoi într-un oficiu de recepție. La stînga se afla un birou cu marginile rotunjite și o centrală telefonică de care se ocupa un bărbat cărunț, cu chipul blînd și îngăduitor, care o salută cu un zîmbet înainte să îi verifice numele pe o listă. Mandy îi înmîna casca de protecție și bărbatul o lua în mîinile înguste, cu pete de bătrînețe, cu aceeași grijă cu care ar fi mînuit o bombă, și cîteva clipe după aceea nu păru să își dea seama ce

ar putea face cu ea. În cele din urmă așeză casca pe birou și îi anunță prin telefon sosirea.

– Domnișoara Blackett va veni să vă conducă sus la domnișoara Etienne. Poate doriți să luați loc pînă atunci.

Mandy se așeză și, ignorînd cele trei cotidiane, revistele literare și cataloagele aranjate cu grijă pe măsuta din fața ei, se uită în jur cu interes. Era evident că pe vremuri încăperea aceea fusese foarte elegantă. Șemineul de marmură deasupra căruia se găsea o pictură în ulei reprezentînd Il Canal Grande din Veneția într-o ramă frumoasă, tavanul cu stucaturi delicate și cornișele sculptate erau într-un contrast incompatibil cu biroul modern de recepție, cu scaunele confortabile, dar utilitare, cu avizierul mare, acoperit cu o pînză ieftină de culoare vernil și cu liftul închis într-o cușcă de sîrmă, situat imediat în dreapta șemineului. Pereții, vopsiți într-un verde foarte întunecat, erau acoperiți cu un șir de portrete vechi, în culori sepia. Mandy se gîndi că erau portretele foștilor patroni ai editurii Peverell și tocmai se ridicase în picioare să se apropie să le studieze mai atent, cînd apărură persoana care trebuia să o conducă. Era o femeie robustă, destul de comună, al cărei nume era se pare domnișoara Blackett. Aceasta o salută pe Mandy fără să îi zîmbească, aruncă o privire surprinsă și destul de șocată pălăriei pe care o purta și, fără să se prezinte, o invită să o urmeze. Mandy nu se simți deloc neliniștită de lipsa ei de căldură. Desigur, aceasta era asistentă personală a directorului general, prin urmare dornică să își demonstreze statutul. Mandy întîlnise de multe ori genul ăsta de atitudine.

Holul o făcu să exclame de uimire și încîntare. Podeaua era de marmură în carouri, fiecare carou în altă culoare, de la care se înălțau șase pilaștri zvelți cu capiteluri sculptate într-un model foarte complicat, spre un tavan pictat uluitor. Fără să ia în seamă nerăbdarea evidentă a domnișoarei Blackett, Mandy se opri fără să vrea și zăbovi cîteva momente lungi la treapta de jos a scării, întorcîndu-se încet, cu ochii în sus, astfel că domul imens și colorat de deasupra ei se învîrți solemn odată cu ea. Palate, turnuri cu steaguri fluturînde, biserici, case, poduri, fluviul în meandre

curgătoare, străbătut de pînzele corăbiilor cu catarge înalte, îngerași cu buze țuguiate, suflînd brize prospere în jeturi mici, ca vaporii unui ceainic. Mandy lucrase în foarte multe birouri, extrem de variate, de la turnuri de sticlă cu mobilier în crom și piele, utilizate cu cele mai moderne minuni electronice, pînă la cămăruțe sufocante ca niște dulapuri, cu o singură masă de lemn și o mașină veche de scris, învâfînd astfel repede că ambianța unui birou este un indiciu care induce foarte des în eroare în ceea ce privește starea financiară a unei firme. Dar nu mai văzuse niciodată o clădire de birouri care să semene cu Innocent House.

Urcară scara mare, dublă, fără să își adreseze una alteia nici un cuvînt. Biroul domnișoarei Etienne se afla la etajul unu. Era evident că fusese pe vremuri o bibliotecă, dar la unul din capete se făcuse o partiție unde se amenajase un mic birou. O femeie tînără, cu o expresie serioasă, atît de slabă încît părea anorexică, scria ceva la un calculator și nu îi aruncă lui Mandy decît o privire fugară. Domnișoara Blackett deschise ușa intercomunicantă și o anunță.

– A venit Mandy Price de la agenție, domnișoară Claudia, zise ea și apoi plecă.

După proporțiile atît de neadecvate ale celeilalte încăperi, aceasta i se păru lui Mandy foarte spațioasă, trebuind să traverseze o mare întindere de podea acoperită cu parchet pînă la un birou așezat în dreapta ferestrei celei mai îndepărtate. O femeie înaltă și brunetă se ridică de la birou să o întîmpine, îi strînse mîna și o invită să se așeze pe scaunul din fața biroului.

– Aveți un curriculum vitae? o întrebă ea.

– Da, domnișoară Etienne.

Încă nu i se ceruse niciodată un CV, dar se pare că doamna Crealey avusese dreptate, era evident că se așteptau să aibă unul. Mandy se aplecă și începu să caute în geanta mare brodată strident și împodobită cu ciucuri, pe care o primise cadou la un concurs în timpul excursiei de vara trecută din Creta, și îi înmîină trei pagini bătute cu grijă la mașină. În timp ce domnișoara Etienne le studie, Mandy o studie pe domnișoara Etienne.